

ΟΛΥΜΠΟΣ

Τοῦ κ. ΕΠΑΜ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

*Ὁ Ὀλυμπος δὲν εἶναι μόνον
φύση μὲ ἀπέραντη ὁμορφιά,
εἶναι πνευματικὴ ἀνάτασι.*

Ἐνα χρονικὸ πού γράφηκε ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν 60 χρόνων ἀπὸ τῆς κατακτίσεως τῆς ψηλότερης κορυφῆς του

Τούτη τῇ χρονιά ἡ Ὀμοσπονδία Ἐκδρομικῶν Σωματείων Ἑλλάδος (Ο.Ε.Σ.Ε.) σὲ συνεργασία μετὰ τοῦ Συλλόγου Ἑλλήνων ὄρειβατῶν (Σ.Ε.Ο.) Θεσσαλονίκης, ὀργάνωσαν μίαν διπλῆ ἑορταστικὴν γιορτὴν στὸν Ὀλυμπο.

Πρῶτα γιὰ νὰ γιορτάσουν οἱ Ἕλληνες ὄρειβάτες τὰ 60 χρόνια ἀπὸ τὴν κατάκτησιν τῆς ψηλότερης κορυφῆς τοῦ Ὀλύμπου τὸν Μύτικα, ὑψόμ. 2.918 μ.

Καὶ μίαν δευτέρην γιορτὴν ἀφιέρωμα στὴν ἐπέτειον τῶν 20 χρόνων ἀπὸ τὴν κατάκτησιν τῆς ψηλότερης κορυφῆς τοῦ κόσμου, τὸ Ἐβερεστ τῶν Ἰμαλαίων ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς ὄρειβατικῆς ἀποστολῆς τὸ 1953.

Ἡ συγκέντρωσις εἶχε προγραμματισθῆ γιὰ τὶς 12 Αὐγούστου ἐ.ἔ. στὸ καταφύγιον τοῦ Σ.Ε.Ο. «Γιόσος Ἀποστολίδης» ὑψόμ. 2.760 μ.

Τὸ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ «ΦΑΕΘΟΝΤΟΣ» ἀνταποκρινόμενον σὲ σχετικὴ πρόσκλησιν τῆς Ο.Ε.Σ.Ε. συμμετέσχε μὲ μίαν 3μελῆ ὄρειβατικὴν ὁμάδα (συμβολικὰ) ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ γράφοντος, μέλη δὲ αὐτῆς ἡ Κα Χρυσούλα Ἀβρονιδάκη μέλος τοῦ Δ.Σ. τοῦ Συλλόγου μας, καὶ μίαν ἄλλην κυρίαν πού ἀπὸ λόγους μετριοφροσύνης, δὲν θέλει νὰ γραφῆ τὸ ὄνομά της.

Ἰσως φανεῖ παράξενον στὸν πρωτόγνωρον ἀναγνώστη, μὰ εἶναι μίαν πραγματικότην, ὅτι μὲ τὸ ὄνομα «ΟΛΥΜΠΟΣ» ὑπῆρχανε δέκα τρία (13) βουνά, (ὅκτω στὴ Παλαιὰ Ἑλλάδα καὶ τὰ νησιά, τέσσαρα στὴ Μ. Ἀσία, καὶ ἓνα στὴ Κύπρον μας), τὸ καθ' ἓνα μὲ τὴ δικήν του ἰδιαίτη ὁμορφίαν, μεγαλοπρέπειαν καὶ χάριν, τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ τῶν πετρωμάτων, τῆς χλωρίδος καὶ τῆς πανίδος του.

Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ δοεσπαρμένοι Ὀλυμποὶ ἀποδεικνύουν περίτρανα τὴ τεράστια ἐπίδρασιν στοὺς λαοὺς τῆς Ἑλλάδος τοῦ βουνοῦ αὐτοῦ, τὴ ζωηρὴ διατήρησιν τῶν ἀναμνήσεων τῶν Αἰολικῶν Φυλῶν, τοῦ τόπου τῆς ἀρχικῆς καταγωγῆς των καὶ τὴ μεγάλη ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὴ γενέτειραν γῆν.

Μετοικοῦντες λοιπὸν ἢ μεταναστεύοντες ἐκ τοῦ προσφιλοῦς τῶν Ὀλύμπου ἔδωσαν εἰς τὰ βουνά πού τοὺς ἐντυπωσίασαν τ' ὄνομά του, μεταφέροντες μὲ τὸ τρόπο αὐτὸ τὴ πίστιν καὶ τὴ θρησκείαν τοῦ δωδεκαθέου, διότι καθόλου δὲν ἀποξενωθῆκανε ἀπὸ αὐτῆ.

Θέλησαν μάλιστα μὲ αὐτὸ τὸ τρόπο νὰ διατηρήσουν τὸν παλαιὸν θρησκευτικὸν σύνδεσμον μὲ τὴ γῆν τῶν Πατέρων τους καὶ μέσῳ αὐτοῦ νὰ ἐπιβάλουν τὶς ἐκπολιτιστικὰς τάσεις καὶ νὰ διαιωνίσουν τὴν εὐγενικὴν τους προέλευσιν.

Αὐτὰ σὰν πρόλογος καὶ εἰσαγωγὴ στὸν ἑορταστικόν, λίγο δύσκολον, μὰ τόσο εὐφρόσυτον δρόμον τῶν ὄρειβατῶν μας γιὰ τὸ φεινὸν προσκύνημα στὸ θεϊκὸν καὶ μεγαλόπρεπον βουνὸν τοῦ Ὀλύμπου, τὸ βουνὸν τῶν θρύλων, τὴν κατοικίαν τῶν δώδεκα θεοτήτων τῆς ἀρχαιότητος, τὸ καταφύγιον τῶν ἀρματωλῶν καὶ κλεφτῶν τοῦ ἀγῶνος τῆς Ἐλευθερίας τοῦ ἔθνους μας, τὸ λατρεμένον καὶ ἱερὸν βουνὸν τῶν ὄρειβατῶν ὅλου τοῦ κόσμου.

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΩΣ ΤΟΥ

Ὅπως μᾶς εἶναι γνωστὸ, στὴν Ἀρχαιότητα ἐπιστεῦετο ὅτι πάνω κεῖ στὸν Ὀλυμπο κατοικοῦσαν οἱ θεοὶ τοῦ τότε κόσμου.

Κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ παραβιάσῃ τὶς κορυφὰς του ἀπὸ τὸ φόβον ὅτι «ὁ κοσμοκράτωρ» καὶ «νεφεληγερέτης» Ζεὺς θὰ τὸν κατακεραύνωνε.

Οἱ πρῶτοι θνητοὶ πού ἀνεβῆκανε στὸν Ὀλυμπο ἦσαν οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς τοῦ Δίου, ἀπὸ τὴ Μακεδονικὴν

πλευρά, πού ανέβηκαν στη κορφή του Προφήτη Ἡλία*, ὅπως λέγεται σήμερα, γιὰ νὰ τελέσουν θυσία στό Δία.

Ἄλλά καί οἱ Περραιβοί ἀπό τή Θεσσαλική πλευρά, ἀνέβαιναν γιὰ τόν ἴδιο σκοπό στη κορφή τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου*.

Τόν ΙΕ' αἰῶνα ὁ Ἅγιος Διονύσιος τοῦ Ὀλύμπου ἀνέβαινε δύο φορές τὸ χρόνο στη κορφή τοῦ Προφήτη Ἡλία, γιὰ νὰ τελέσει λειτουργία στό ὁμώνυμο ναῖδριο, πού πρωτοκτίσθηκε τόν ΙΒ' αἰῶνα.

Τὸ 1669 ὁ Σουλτάνος ΜΕΧΜΕΤ ὁ Δ', μανιώδης κυνηγὸς ἐπεχείρησε ν' ἀνέβη τόν Ὀλυμπο ἀπὸ τή πλευρά τῆς Καρυᾶς καί ἔφθασε ἕως τὸν «Πάγο».

Τὸ 1780 ὁ Σουῖνι (Γάλλος Ἀξιωματικός τοῦ Ναυτικοῦ) ἔφθασε ἕως τὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Διονυσίου.

Τὸ 1806, ὁ Ἄγγλος Πῆκ Περιηγήθηκε τὸν Κάτω Ὀλυμπο, κι' ἔφθασε κι' αὐτὸς ἕως τὸν «Πάγο», τὸ ἴδιο καί ὁ Γάλλος Πουκεβίλ.

Τὸ 1882 ὁ Ἑρρίκο Μπάρτ, κατώρθωσε ν' ἀνέβη στη κορφή τοῦ Προφήτη Ἡλία.

Τὸ 1904 ὁ Σέρβος Γεωγράφος Ζβίγιτς.

Τὸ 1909 ὁ Γερμανὸς Ρίχτερ ἀνεβαίνοντας στὸν Ὀλυμπο συλλαμβάνεται ἀπὸ ληστὲς καί ἀπελευθερώνεται ὕστερα ἀπὸ τή καταβολὴ λύτρων.

*Ἔτσι φθάνουμε στό 1913.

Τῆ 2α Αὐγούστου οἱ πρῶτοι θνητοὶ κατώρθωσαν ν' ἀνέβουν στη ψηλότερη κορφή, στό Μύτικα, χάρις στὸν Ἑλληνα βοσκὸ τοῦ Ὀλύμπου τὸν ΧΡΗΣΤΟ ΚΑΚΚΑΛΟ ἀπὸ τὸ Λιτόχωρο (σήμερα ἀριθμεῖ 93 χρόνια ζωῆς καί εἶναι θαλερότατος).

Αὐτὸς λοιπὸν ὠδήγησε τὸν FRED BOISSONA καί BODE-BOVY.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ πρῶτοι κατακτηταὶ τοῦ Ὀλύμπου.

Ἐπηκολούθησαν ἔκτοτε ἀναβάσεις κατὰ τὰ χρόνια 1914, 1918 καί 1921.

Τὸ 1923 ὁ βετεράνος ὄρειβάτης Ρήγας Ρεπανᾶς, μὲ συντροφιά Γερμανῶν καί Αὐστριακῶν ὄρειβατῶν, ἀνεβαίνει σὲ δευτέρη προσπάθεια στη κορφή Σχολεῖο ὑψόμ. 2.911 μ.

Ἀπὸ τὸ 1927 ὁμως ἀρχίζουν οἱ ὁμαδικὲς ἀναβάσεις.

Σ' αὐτὸ πολὺ ἐβοήθησε ὁ Ζωγράφος τοῦ Ὀλύμπου, ὁ Ἰθακήσιος ὁ ὁποῖος ἐγκατεστάθη στὸν Ὀλυμπο, στό «Α-

συλο τῶν Μουσῶν», στη σπηλιά, πού πῆρε τὸ ὄνομά του κι' ἔμεινε ἱστορικὴ ὡς «Σπηλιά τοῦ Ἰθακησίου».

Ἐκεῖ ἔμεινε 15 ὀλόκληρα χρόνια ὅπως μοῦ εἶπε κάποτε ὁ ἴδιος.

Τὸ 1928 γίνονται τὰ πρῶτα καταφύγια κι' ἔτσι οἱ ἀναβάσεις ἔγιναν συχνότερες.

Ὁ Ὀλυμπος ἔπαψε πιά νὰ φωνάζη τοὺς ἀνθρώπους νὰ πᾶνε κοντά του. Τώρα πηγαίνουν μόνοι τους νὰ δοῦνε τὴν ὁμορφιά του πού δὲν εἶναι μόνο φύσι.

Δὲν εἶναι μόνο βαθὺς κι' ἀπέραντος ὁ Ὀλυμπος, εἶναι γιγάντιος γιὰτὶ ἐνῶ βρέχει τὰ πόδια του στη θάλασσα, ἀπὸ κεῖ τινάζεται, πρὸς τὸν οὐρανὸ σὲ 3.000 μέτρα ὕψος. Εἶναι νὰ τὸν θαυμάζη κανεὶς.

Ἐκφράζει μὲ τὴ μεγαλοπρέπειά του τὸ θεῖο μεγαλεῖο.

Ἡ ὁμορφιά τοῦ Ὀλύμπου εἶναι μία ὁμορφιά πνευματικὴ.

Πόσα δὲν ἔχουν γραφῆ γι' αὐτὸ τὸ «βουνὸ τῶν βουνῶν». Τὸν «νιφόεντα», τὸν «πολύπτυχον» καί «αἰγλήεντα» Ὀλυμπο.

Η ΦΕΤΕΙΝΗ ΑΝΑΒΑΣΙ

Στις 11 Αὐγ. θάταν 4 ἡ ὥρα ἀπόγευμα ὅταν ξεκινήσαμε ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς Ὀμοσπονδίας, καί τὰ μετέχοντα στὴν ὄρειβατικὴ γιορτὴ Φυσιολατρικὰ Σωματεῖα τῶν Ἀθηνῶν καί τοῦ Πειραιῶς.

Φθάσαμε περίπου 12 τὰ μεσάνυχτα, στό Λιτόχωρο καί καταλύσαμε στὸν ὄραϊο ξενῶνα Νεότητος.

Ἡ πρωϊνὴ ἀναχώρησις εἶχε προγραμματισθῆ γιὰ τίς 4 1)2 πρὶν ἀπὸ τὸ χάραγμα.

Πράγματι, ὅλοι εἴμαστε τὴν ὥρα ἐκείνη ἔτοιμοι καί ξεκινήσαμε μὲ καρδιοκτύπι καί λαχτάρα γιὰ τὸ θεῖο βουνό.

Εἴχαμε τὸ εὐτύχημα τώρα μὲ τὴν ἔκτασι τοῦ δρόμου μέχρι τὰ «ΠΡΙΟΝΙΑ» νὰ προωθηθοῦμε μὲ τὸ αὐτοκίνητο μας μέχρι τὴ διασταύρωσι λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τὸ «Σταυρὸ» σὲ ὑψόμ. 1.200 μ.

Ἀρχίζομε τὴν πορεία μας.

Στὰ πρῶτα κι' ὄλας βήματα αἰχμαλωτίζεται ἡ ματιά στό κάθε σου πέρασμα.

Περπατᾶμε ἀνηφορίζοντας, ἀνάμεσα σὲ σκιερὰ δάση ἐλάτων καί ὀξυᾶς πού εἶναι ἄφθονα σὲ τοῦτο τὸ βουνό, κοντά μας πάντα καί τὰ ρόμπολα τὸ χαρακτηριστικὸ δένδρο τοῦ Ὀλύμπου.

Ἀνηφορίζοντας πάντα φθάνομε στη τοποθεσία «ΜΠΑΡΜΠΑ» ὑψόμ. 1.800 ἔπειτα στη «Σπηλιά τοῦ Ἰθακησίου» καί μετὰ στό «Στράγκο» ὑψόμ. 2.100 μ.

Ἐδῶ ἔχει νερό, συμπληρώνομε τὸ ἐλαφρὸ πρωῖνό μας μὲ ἓνα μικρὸ κολατσιό. Ὑστερα ἀπὸ λίγη ξεκούρασι συνεχίζομε τὴν πορεία μας στρίβον-

* ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ : Μετὰ τῶν δύο αὐτῶν μικροτέρων κορυφῶν βρίσκονται οἱ τρεῖς μεγάλες:

— ΜΥΤΙΚΑΣ 2.918, ΣΤΕΦΑΝΙ 2.913, καί ΣΧΟΛΕΙΟ 2.911 μέτρα.

τας δεξιά, στο μονοπάτι, σε 15' περνάμε τη «Πετρόστρουγκα» που βρίσκεται ανάμεσα σε πανύψηλα ρόμπολα.

Μετά από ανάβαση 1.30' της ώρας φθάνουμε στη «Σκούρτα» στα 2.450 μ.

Από τη «Σκούρτα» αφού περάσουμε το «Λαιμό» όπου αριστερά μας χαίνει ή χαράδρα του Ένιπέα και δεξιά το βάρθρο του Προφήτη Ήλίας, φθάνουμε σε 30' στο πέραςμα του «Γιόσου».

Μπροστά μας έχει ξεπροβάλει, κάπως μακρυνά, ή μία από τις μεγαλύτερες κορυφές του Όλύμπου το «Στεφάνι» ύψ. 2.913 μ.

Ανηφορίζοντας φθάνουμε τώρα στο «Όροπέδιο των Μουσών» το οποίο αφού διασχίσουμε φθάνουμε σε άλλα 30' στο καταφύγιο του Σ.Ε.Ο. που είναι το μεγαλύτερο και ψηλότερο της Βαλκανικής ύψ. 2.760 μ.

Είναι ένα κτίσμα πολύ καλοφτιαγμένο για όρειβάτες μά του λείπει ή αρχιτεκτονική διάταξις των αναγκαιούντων χώρων.

Στη θέση μάλιστα που βρίσκεται είναι εκτεθειμένο στο ξεροβόρι γι' αυτό και ή θερμοκρασία εκεί επάνω μετράται στα μικρά νούμερα του θερμομέτρου λίγο πιό πάνω από το «0».

Πιό κάτω βρίσκεται το δεύτερο καταφύγιο του Ε.Ο.Σ. το οποίο δυστυχώς σπάνια φιλοξενεί όρειβάτες.

Εδώ λοιπόν είναι ό τόπος της συγκεντρώσεως για τη διπλή γιορτή.

Εδώ μαζευτήκαμε 200 περίπου όρειβάτες από όλη την Ελλάδα, μαζί και λίγοι ξένοι.

Όλα είναι χαρούμενα εδώ επάνω.

Οί Θεσσαλονικείς καμαρώνουν για το έργο τους και τους επισκέπτες των και φροντίζουν με πᾶσα ευγένεια να σε περιποιηθούν.

Σου έχουν έτοιμο και φαγητό, ακόμη και φρούτα.

Αφού φάγαμε όλοι αποσυρόμεθα για λίγη ανάπαυση, το απαραίτητο ξεκούρασμα.

Το απόγευμα έχουμε την πρώτη έορταστική εκδήλωσι.

Στις 6 γίνεται ή συγκέντρωσις. Αρχίζει ή γιορτή της επετείου των 60 χρόνων με το άναμα σε όλες τις γύρω κορυφές φωτιάς, αλλά και στο χώρο των εκδηλώσεων καίει ή συμβολική φωτιά των όρειβατών, που γύρω της μετά τη λήξι των όμιλιών θά έπακολουθήσουν χοροί και τραγούδια.

Πρώτος όμιλητής ό Πρόεδρος του Σ.Ε.Ο. Θεσσαλονίκης κ. Άλ. Λαλούμης.

Έπακολουθεί μιá σύντομη όμιλία του αντιπροσώπου της Όμοσπονδίας μας (Ο.Ε.Σ.Ε.).

Στη συνέχεια οί αντιπρόσωποι των Φυσιολατρικών Σωματείων που μετέχουν στη γιορτή, χαιρετίζουν δι' όλίγων τη συγκέντρωσι.

Σάν εκπρόσωπος του Δ.Σ. του Συλλόγου μας, όμιλησα δι' όλίγων συγγαίροντας τους έμπνευστάς της έορταστικής αυτής εκδηλώσεως ευχαριστών συγχρόνως διότι, μ' αυτό τον τρόπο μᾶς δόθηκε ή ευκαιρία να έπισκεφθούμε και πάλι τον αγαπημένο μας Όλυμπο και να γιορτάσουμε όλοι μαζί την ώραία και ευτυχή 60ή επέτειο της κατακτήσεως της ψηλότερης κορυφής του.

—Ίδιαίτερα για μένα ή συγκίνησις μου ήταν μεγάλη όσο και ή ίκανοποίησις γιατί ύστερα από δέκα χρόνια ό Σύλλογός μας έδωσε το παρόν έπισήμως, σε μιá τέτοια ώραία όρειβατική γιορτή.

Σημειώνω ακόμη ότι, ανάμεσα στα δέκα Φυσιολατρικά Σωματεία των Άθηνών και του Πειραιώς που εκπροσωπήθηκαν, βρισκόταν και ό «ΦΑΕΘΩΝ» μας.

Την άλλη μέρα 13 Αυγούστου έγινε ή προσπάθεια της κατακτήσεως των κορυφών.

Ανεβήκαμε, αναρριχώμενοι, το περίφημο «Λούκι του Μύτικα» και φθάσαμε στη μεγάλη κορυφή του τρανού βουνού, το Μύτικα, ύψ. 2.918 μ.

Με την ίκανοποίησι ζωγραφισμένη στα χαρούμενα πρόσωπά μας αποθαμάζουμε το μεγαλείο της γύρω φύσης, όσο μᾶς έπιτρέπουν τα σύννεφα που έχουν σκεπάσει τις πιό κάτω εκτάσεις.

Δέν παρέλειψα να γράψω τ' όνομα του Συλλόγου μας και το δικό μου στο βιβλίο της κορυφής, βρήκα και την ευκαιρία και έβγαλα φωτογραφία (των παλαιμάχων) με τον αγαπητό Πρόεδρο της Όμοσπονδίας μας.

Κατεβήκαμε από την άλλη μεριά του Μύτικα, περνώντας το μικρό Μύτικα, όσο προσεκτικά μπορούσαμε, γιατί έδω που τα λέμε, αν δέν προσέξης πολυ στο κάθε σου πάτημα, αντίο για πάντα, μά δέν παραλείψαμε κατεβαίνοντας ν' αποθαμάσουμε την άγρια μεγαλοπρέπεια των άγέροχων βράχων, που όρθώνονται σαν παράξενα άλπικά σχήματα που σου θυμίζουν και λίγο...σεληνιακό τοπίο!!

Έτσι φθάνουμε στην περίφημη «κακόσκαλα».

Εδώ καθόμαστε για λίγο να ξεκουραστούμε και ν' αποθαμάσουμε τις χαμηλότερες κορυφές και τοποθεσίες του Όλύμπου.

Μετά κατηφορίζοντας φθάνουμε στο σημείο που διχάζεται το μονοπάτι. Το ένα πηγαίνει στο καταφύγιο του Ε.Ο.Σ. Έμεις πέρνουμε το προς τ' αριστερά,

πηγαίνοντας για τὸ καταφύγιο τοῦ Σ. Ε.Ο., περνοῦμε τὰ περίφημα «ζωνάρια» κάτω ἀπὸ τὶς ἀνατολικὲς πλευρὲς τῶν κορυφῶν.

Μετὰ πορεία μιᾶς ὥρας φθάνουμε στὸ καταφύγιο.

Ἐνα μεϊδιάμα χαρᾶς στὰ χεῖλη μας μαρτυρεῖ τὴν ἐπιτυχία μας.

Εὐχαριστοῦμε τὸ θεὸ ποῦ μᾶς ἀξίωσε νὰ πραγματοποιήσουμε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη τὸ σκοπὸ μας.

Μετὰ ἀπὸ λίγη ἀνάπαυσι καὶ ἓνα καλὸ φαγητὸ (ὄρειβατικὸ πάντοτε) ἀναπαυόμεθα.

Τὸ ἀπόγευμα ἔχουμε τὴ δεύτερη ἐκδήλωσι τῆς γιορτῆς μας.

Τὴν ἐπέτειο τῆς κατακτῆσεως τοῦ Ἐβερεστ.

Ὁμιλητὴς ὁ Πρόεδρος τῆς Ὁμοσπονδίας μας κ. Ξενοφῶν Μπαμπούρας, ὁ ὁποῖος μὲ μιὰ κατατοπιστικὴ ὁμιλία, ἐξιστόρησε τὰ πρὸ καὶ τὰ κατὰ τὴν ἠράκλειο προσπάθεια τῆς ἀποστολῆς γεγονότα καὶ ἐξῆρε τὴν ἀξία τῆς ἐπιτυχίας τῶν Ἀγγλῶν ὄρειβατῶν.

Προσωπικὰ τὴν ἐξετίμησα δεόντως διότι μοῦ ἔφερε στὴ μνήμη μου ὅσα εἶχα διαβάσει στὸ βιβλίο τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἐβερεστ, «ΣΤΗ ΣΤΕΓΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ», τοῦ ΣΕΡ ΤΖΩΝ ΧΑΝΤ.

Ἦτανε μιὰ πολὺ εὐγενικὴ σκέψι ἡ ἐκδήλωσι τῆς Ὁμοσπονδίας μας πρὸς τοὺς μεγάλους αὐτοὺς συναδέλφους μας ὄρειβάτες, διότι πράγματι ἡ προσπάθειά τους ἦτο τὸ τέλος σειρᾶς ὄλης προσπάθειῶν τόσων καὶ τόσων ἄλλων ἀξίων μεγάλων ὄρειβατῶν.

— Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἕλληνες ὄρειβάτες ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν πολλὰς ὠραῖες κατακτήσεις καὶ πέραν τῶν οὐνῶν τῆς Ἑλλάδος.

Νομίζω ὅτι ἡ προσπάθεια ποῦ καταβάλλεται ἀπὸ ὄλους ἐμᾶς τοὺς ἐργάτας τοῦ εὐγενικοῦ αὐτοῦ ἰδεώδους καὶ ἀθλήματος τῆς ὄρειβασίας θὰ ἀποδώσῃ καρποὺς πολὺ σύντομα.

Ἦδη ἄρχισε ἡ νεολαία μας ν' ἀγκαλιάζῃ τὴν ὄρειβασία.

Πιοτεύω ἀκόμη καὶ τοῦτο ὅτι, ἂν οἱ Ἕλληνες ὄρειβάτες διέθετον μιὰ παράδοσι καὶ ἐμπειρία ὀλίγων ἐτῶν, καὶ εἶχανε στὴ διάθεσί τους τὰ σύγχρονα μέσα τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν τεχνῶν, ἀσφαλῶς θὰ εἶχανε πατήσῃ πολὺ ψηλότερες κορφές, ἐκτὸς τῆς χώρας των, καὶ αὐτὸ τὸ Ἐβερεστ, διότι ὁ Ἕλληνας ὄρειβάτης εἶναι μεθοδικός, ἀνθεκτικός, φιλότιμος καὶ πείσμων.

Εἶθε εἰς τὸ μέλλον νὰ πραγματοποιη-

θοῦν τέτοια ὄνειρα πρὸς δόξαν τῆς Ἑλλάδος μας.

Τὴν ἐπομένη 14 Αὐγ. ἀρχίζει ἡ ἐπιστροφή.

Προτίμησα γιὰ μιὰ πλατύτερη γνωριμία τοῦ Ὀλύμπου ἀπὸ τὴν ομάδα μου ν' ἀκολουθήσωμε ἄλλο δρόμο γιὰ τὴν ἐπιστροφή μας στὸ Λιτόχωρο.

Ἐτσι πήραμε τὸ δρόμο κάτω ἀπὸ τὶς κορφές καὶ πήγαμε στὸ ἄλλο καταφύγιο τοῦ Ε.Ο.Σ.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τοὺς δόθηκε ἡ εὐκαιρία ν' ἀποθαυμάσουν περισσότερα μέρη καὶ νὰ συγκρίνουν τὰ δύο ὠραῖα καταφύγια, τοῦ Σ.Ε.Ο. μὲ ὑψόμεν. 2.760 μ. μὲ τὴ βορεινὴ τσουχτερὴ δροσιά του, ἀλπικὴ τοποθεσία καὶ θερμοκρασία του, καὶ τοῦ Ε.Ο.Σ. ὑψόμεν. 2.100 μ. μὲ τὴ «θερμὴ» τοῦ ἀτμόσφαιρα ζωσμένο πάντα μὲ τὰ πανύψηλα ρόμπολα.

Μετὰ μικρὴ στάσι στὸ καταφύγιο κατεβήκαμε στὰ «ΠΙΟΝΙΑ».

Ἀποθαυμάσαμε γιὰ λίγο τὴν ὄνειρὸν τούτη ἄκρη τοῦ ἀπέραντου βουνοῦ καὶ συνεχίσαμε γιὰ τὴ διασταύρωσι. Ἐκεῖ συναντηθήκαμε ὄλες οἱ ὀμάδες καὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὸ Λιτόχωρο καὶ ἐν συνεχείᾳ οἱ θάλασσά του γιὰ νὰ δροσιστοῦμε στὰ ἀφρόλουστα γαλάζια κύματά της.

Ἀγάλιασε ἡ ψυχὴ μας ὅταν γυρίζοντας τὰ βλέμματά μας πρὸς τὸν γίγαντα τῶν βουνῶν μας τὸν εἶδαμε νὰ μᾶς ἀποχαιρετᾶ χαρούμενος καὶ γελαστός γιὰ τὸν θυμηθήκαμε, καὶ πάλι τὸν ἐπισκεφθήκαμε μέχρι τὶς πιὸ ψηλές κορφές του μαζὺ μὲ τόσους ἄλλους συνορειβάτες μας, αὐτὸ τὸ γεροδεμένο, ὑγιὲς καὶ πνευματικὸ κόσμον τῶν Ἑλλήνων ὄρειβατῶν.

Δὲν παραλείπω νὰ εἰχαριστήσω τὸν Πρόεδρο τοῦ Δ.Σ. τοῦ Συλλόγου μας γιὰ τὴν τιμὴ ποῦ μοῦ ἔκανε ὀρίζοντάς με ἐκπρόσωπο τοῦ Συλλόγου μας.

Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ὁ «ΦΑΕΘΩΝ» μας παρουσιάστηκε ἐπισήμως σὲ μιὰ τέτοια μεγάλη ὄρειβατικὴ γιορτὴ ἀνάμεσα στὰ Σωματεῖα τῆς Ὁμοσπονδίας μας καὶ σὲ 200 ὄρειβάτες.

Εὐχομαι ἡ προσπάθειά μας νὰ εὐρημιμητᾶς καὶ νὰ πυκνωθοῦν οἱ γραμμὲς τῆς ρωμαλέας οἰκογενείας τῶν ὄρειβατῶν, ἰδιαίτερα τοῦ Συλλόγου μας, ἔτσι ὥστε εἰς τὸ μέλλον «ὁ ΦΑΕΘΩΝ» μας νὰ βρίσκεται πάντα ἀνάμεσα στὰ ζωντανὰ φυσιολατρικὰ Σωματεῖα τῆς Ἑλλάδος μας.

ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ 1973